

Hoc etiam verbum, ni fallor, existat in Lusitana, ubi nos aliquid notauimus, valet autem hic ἐν ἀσκήσει καὶ μελέτῃ τῆ τυραννίδος πεπονημένος. At κομη-
 τωμυία vox est composita à κομᾶν quod est μέγα φρονεῖν & proinde Λακωνίζων, (nam Lacones gloriabantur de Fortitudine) & ab Amyntia qui notus erat os for populi. Epitheton vtrumque nihil aliud innuit, quàm patriæ inimicum & tyrannum. Cæterùm κόμης est etiam ὀλοῦ ἀρχῶν Latina, vt reor, originatione, quæ Comitæ regulos vocat. Λόσον ἐὺπράπελον] Comici hoc nomine διεξίον vocant (&

Comicus hic noster celebris est διεξίότητος ἕνεκα ἐν λόγοις & προσώποις, quod tamen negat Plutarchus) & hominem natura factum ad ἀρέσκειαν, imò natum rebus agendis hic sanè pro εὐστροφον, & πιθανῶ δόπολογίαν. Sæpè pro scurra & faceto μιμολόγω vsurpatur. & apud M. Tullium pro vrbinitate εὐτραπελίαν agnoscas. Nos Gallo-franco idiotismo, dicimus vn plaisant. Hoc nomine diues vocatur apud Horatium in sermionibus, sed fortassis ab εὐτραπελία hoc ille nomen sibi pepere-
 rat.

Ες λόγους ἔλθωμεν ἑλληλοισι καὶ θελλο-
 γαῖς
 Χο. Σοὶ λόγους ὦ μισόδημε.
 Καὶ μοναρχίας ἔρασα.
 Καὶ ξυῶν Βρασίδα καὶ φορεῖν
 Κρασπεδα σεμμάτων, τὴν δ' ὕ-
 Πυλῶν ἀκουσον ξέφων;
 Βδ. Νῆ Δι' ἦ μοι κρεῖττον ἐκσελῶμαι τὸ πῶθ' ἔσταν
 τὲ παρὸς
 Μάλλον, ἢ κακοῖς ἑσούτοις ναυμαχεῖν ὀσημέ-
 ραι.
 Χο. Οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ ποῦσιν, οὐδ' ἐν
 πηγῶν.

Dicere hic causam & ferire orationis fæde-
 ra?
 CH. Tunc dicas p lebis os for
 Et Monarchia cupitor?
 Qui colis Brasidam, qui geris
 Fimbrias vellerum & barba
 C Permissam alis manticam?
 BD. Praestat expeditque prorsus ut parentem de-
 feram
 Quam dies noctesq. tantis ut miser verser ma-
 lis.
 CH. Nec arium ruitamq. adhuc tu tangis hor-
 torum ambitus,

Σχόλια. Καὶ ξυῶν Βρασίδα.] ἀντὶ τοῦ Λακωνί-
 ζων, ὅτι οἱ Λακωνίζοντες τοιαῦτα ἐπετήδειον, ὥστε μα-
 κρά (ἀκράσπεδα ἀφορεῖν, ὅστις τῶν κρηστούς, φαίνε) οὐκ
 τὸ λεγόμενον) ὡς Λακωνίζων καὶ Βρασίδης γ' στρα-
 τηγός Λακεδαιμονίων, ἐκ σεμμάτων δὲ ἀντὶ τῆ ἐξ ἐ-
 εἰου, οὐχ ἱμάτια δὲ, ἀλλὰ κράσπεδα σεμμάτων, ἑπι-
 αῦτα γ' φοροῦσιν οἱ Λάκωνες.

BISETVS. Τὴν ὑπὸ ὑλῶν ἀκρον τρέφειν] καὶ γ' ἡ
 καὶ τὸ Φουκλίδου τὰ τὴν κόμην, καὶ τρεῖς τρέφει τοῖς
 ἀνδράσιν οὐ καλόν.
 Μὴ μὲν ἐπ' ἀρσενί παρὸς τρέφειν χαίτην πλοκαμίδ-
 ος
 Μὴ κορυφῶν πλέξις, μὴ δ' ἀμμάτα λοξὰ κορύμ-
 βων.
 Ἀρσενί καὶ ἐπέοικε κόμη, χλιδά τ' ἡ γυναιξίν.
 Ὑπὸ ὑλῶν ἡ κυεῖως καλοῦσιν, ὡς φησὶν Εὐστάθιος, τὸ πῶ-
 γανος τὰς κάτω τρίχας, μύστακας δὲ τὰς ἀνω χεῖλους
 τρεῖς, πολλὰς καὶ τοῖς στυκτοχίμας τὸ μέρος ἀντὶ τῆ
 ὄλου λαμβάνει.)

CHRIST. Καὶ ξυῶν Βρασίδα.] Id est, Λακωνί-
 ζων, Nam Brasidas fuit Lacedæmoniorum Impe-
 rator fortissimus cuius mater egregia matrona
 cum fortiter ipsius occasum accepisset, memora-
 bile dictum extulit, quod recenset Plutarchus in
 Apophthegmatis Laconum. Dux ille in bello
 Peloponnesiaco occubuit, cum Cleone athenien-
 sium duce, ita vt mutua ambo occidione occide-
 rent. Eum Brasidam, alterum Græciæ pistillum
 vocat hic Comicus in Irenæ, non alia ratione, nisi
 quia paci aduersabatur. Causam cum elogio re-
 fert Thucydides δὲ τὸ εὐτυχῆν καὶ τιμᾶσθαι ἐκ τοῦ
 πολεμῆν. Multi enim bello nobiles & elati eu-
 uaserunt, quasi pacem quaesivissent, ignoti fuisset,
 sed illa sæpè φιλοτιμία & ducibus & civibus
 fraudi fuit, Testis Annibal qui cladibus Romanis
 sæpè clarus victor, laudem & decus ad tempus si-
 bi forsan parauit, tandem, pacem petere coactus à

Scipione, non ultra æstimatus est, & patriæ Car-
 thagini periculum imò excidium parauit. Κρά-
 σπεδα σεμμάτων.] Fimbriæ sunt ex lana; Nam τρέ-
 φειν vnde σεμμάτα est colum nubere (vt notauit
 iam dudum diuinus Coniector) sic vsurpat Euripides
 in Orestæ; Ea velamina vel vellimina vocat
 Varro quæ in colu sunt; vt dubium mihi de ety-
 mo sit ne à velando an à vellendo. σεμμάτων no-
 men postea latius diffusum, & Latini ex eo stem-
 mata dixerunt titulos & insignia nobilitatis.
 Τὴν δ' ὑπὸ ὑλῶν ἀκρον.] Barba & coma promissa
 gaudebant Lacones. Hoc fuit vetus Lycurgi No-
 mothetæ institutum, qui etiam, vt ait Xenophon,
 viris κομᾶν permisit quò maiores, liberiores & for-
 midabiliores apparerent hostibus. Eius Legisla-
 toris hoc dictum recenset Plutarchus in Apo-
 phthegmatis Laconum, Idem Spartiatis comam
 producere & colere, quia formosos deceat, defor-
 mes, vt metuantur faciat. Rectèque respondit La-
 con rogatus, quare comam & barbam sic colat,
 vt cum canos videbo, nihil indignum illis faciā.
 Similiter Nicander Lacedæmonius eadem de re
 interrogatus, Quia, inquit, decor ille & ornatus
 virorum est proprius, & natiuus, nullòque sumptu
 coli potest.

Σχόλια. Ναυμαχεῖν.] Διόν εἶπεν μάχεσθαι. Οὐ-
 δὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ.] παροιμία ἐπὶ τῆς μηδίας καὶ
 τῆς ἐλάχιστον διλυκώτων οἷς ἐπέθεντο. ματενλώεσται δὲ
 διὰ τῆς κήπαν, ἐν γ' τοῖς λεγομένοις περὶ κήποις. τὰ σέ-
 λινα καὶ πήγασα κατεφύτευον. βούλεται οὐκ λέγειν, ὅ-
 τινος οὐδὲ ἀρχλῶν ἔχεις τὸ παράματτος. καθάπερ οἱ ἐν
 τοῖς κήποις εἰσόντες, ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν. ἄλλως ἀντὶ
 τῆ ἐν γυμνασίῳ ἀγῶνι. ἢ γουὼν ἐν παιδιᾷ. πρὸς οὐκ
 βρέφη γυμνηθέντα, εὐθὺς ἐν σελίνοις ἐτίθεντο. τὸ δὲ πήγα-
 ρον εἶπεν, ἐπὶ καὶ σελίνον προέταξεν. ὅθεν καὶ παροιμία.
 οὐδ' ἐν σελίνοις εἰσίν. φησὶν οὐκ ὅτι οὐπω τῶ οὐδὲ ἀρχὴ
 γέρονε τῆς παρ' ἡμῶν ἑθελῶν.